

LA CAIGUDA D'AMLET

(o La Caiguda de l'Hac)

de Jordi Oriol

1. sinopsi

Amlet està caient. No l'hem vist caure d'enlloc ni tampoc el vorem aterrar. L'espai, com el temps, no hi tenen cabuda. Tampoc no hi tenen sentit.

Tan sols podem assegurar que hi ha un Home. Un Home enmig d'una caiguda. Un Home i els seus pensaments. Pensaments que vomita per trobar-los-hi lògica, per ordenar-los. Per entendre's.

Un monòleg introspectiu enmig de l'univers infinit. Un discurs en forma de fractal. És la part pel tot.

La voluntat d'adaptar un clàssic. Tòpica cabòria. Hamlet. Típica cabriola. Referència teatral. Cabdal. I atrevir-me. Caparrut. I tirar-me. Capciós. Llençar-me. Del capdamunt o al capdavall. I caure. Capgirat. Des del punt més alt. I Capbussar-me.

De cap o.. sens'hac.

2. fitxa artística

Autor: Jordi Oriol

Direcció: Xavier Albertí

Intèrpret: Jordi Oriol

Compositor musical: Albert Llanas

Ajudant de direcció: Josep Maria Miró

Il·luminació i espai: Xavier Albertí

Tècnic: Xavier Amat

Fotos: Albert Ibáñez i Silvia Delagneau

Vídeo: Isak Ferriz

Producció executiva: Blanca Arderiu

Agraïments: Silvia Delagneau, Borja Alami, Pas29 i art77.

Producció: Indi Gest

Durada: 45'

3. altres textos de referència

Amlet està sol. Completament sol. El seu llenguatge és una prova notòria de la seva interrogació constant a ningú més que a ell mateix. Està sol, o potser és sord, o és cec. Per això parla amb ironia, amb una gramàtica confusa, amb distorsió i amb un efecte retòric embolcallat. Busca les paraules que vomita amb facilitat, o les mussita. Una mussitació dels mots que ell mateix crea per destruir aquest món d'on ara se sent traït. Llisca cap un destí incorregible, cap a un forat negre indomable, d'on res s'escapa. I de sobte pren consciència de la seva consciència, de la raó de ser, i de tot allò que en el transcurs de la caiguda li ve al cap. Capaç. Cap hac.
